

tænkte hun ikke paa. Skammen, Ydmygelsen, Forældrenes Sorg, Husvennernes Medlidenhed, alt, hvad der før havde tynget og naget, var efterhaanden bleven aldeles betydningsløst for hende i Sammenligning med den Glæde, hun ventede paa, og de Forhaabninger, hun knyttede til dette Barn, ved hvilket hun selv skulde faa nyt Liv.

Fra Hjemmet, hvor man stadig troede hende i Breslau, skrev baade Moderen og Faderen regelmæssig til hende om alt, hvad der skete i Familie- og Vennekresen. Hun fik saaledes at vide, at Eybert havde giftet sig med en ung Pige paa nitten Aar, at hendes Svoger, Dyhring, var bleven Rigsdagsmand, og at Nanny havde været paa Hofbal og var bleven forestillet for en af Prinserne. Men det var hende altsammen saa ligegyldigt. Hun sad der i sin lille Have med en Pude bag Nakken og en Skammel under Fødderne og saae med lange Blikke efter Børnene, der gik forbi paa Gangstien udenfor.

Det var mest Fattigbørn, hun saae, — blege, forkomne Stakler af den Slags, hvoraf det vrimler i Fabriksbyer, selv i saadanne smaa og landsbyagtige, hvor Fortovene grønnes ved Foraarstid. To Gange om Dagen stormede de der forbi paa Vejen til og fra Almueskolen, som laa i Nærheden. Særlig havde hun lagt Mærke til en Purk paa en syv-otte Aar med en usund, blaalig Ansigtifarve og store Kirtelsaar under Næsen og paa Kinderne. Han kom altid langt bagefter de andre, trissede afsted med sin Tavle under Armen paa et Par slæbende Trætøfler ligesom en gammel Mand. Da hun var kommen saa vidt til Kræfter, at hun kunde bevæge sig lidt udenfor Haven, standsede hun ham en Dag og tiltalte ham med et Par venlige Spørgsmaal. Drengen stirrede uforstaaende og sky op paa hende med et Par store, blaa, glædeløse Øjne og fortsatte saa sin trætte Gang uden at svare. Da han havde gaaet et halvhundrede Skridt, skottede han ængstelig tilbage; og da han saae, at hun var bleven staaende for at følge ham med Øjnene, skød han Ryggen i Vejret som for at dække sig mod en Fare. „Stakkels Fyr!“ tænkte hun højt og gik videre; — der havde været noget ved denne lille forsømte Dreng og hans tidlige Menneskefrygt, der fik Moderhjertet til at banke.